

Hồi 21

Hỗ Công Tuyết Cao

T

hạch Vô Hậu lớn tiếng gọi:

Chương Minh mau đem rượu vào hầu lão tiên bối, ta đi ra ngoài thử xem.

Chương Minh đã nấp sẵn bên ngoài, nghe gọi liền dạ lớn chạy vào. Thạch Vô Hậu quay lại ngó Đỗ Thiếu Khang một cái rồi phóng người vọt ra ngoài.

Vừa đến hoa viên của “Tứ hải đường” gặp Vân Thiết Thành chặn đầu hỏi:

- Thạch lão! Thế nào?

Thạch Vô Hậu:

- Quả đúng là lão tửu quý, hiện thời cứ để lão uống cho đã cơn nghiện, chừng có dịch thể nào cũng có thêm trợ thủ đắc lực.

Vân Thiết Thành thở dài như cất được gánh nặng. Thạch Vô Hậu lại hỏi:

- Tình hình bên ngoài thế nào?

- Có mấy tên tiểu tốt đến để thăm dò lực lượng.

Thạch Vô Hậu:

- Lý đại tỷ nói sao?

“Lý đại tỷ” mà Thạch Vô Hậu nói ở đây là chỉ Lý Tứ Nương.

Vân Thiết Thành:

- Lý tiên bối đích thân đi thỉnh Liễu Trần sư thái, giờ này chắc cũng về tới rồi

Vân Thiết Thành chưa dứt lời, bốn bề đã nổi lên tiếng hô “sát, sát” cùng với tiếng binh khí chạm nhau rồn rảng.

Thạch Vô Hậu biến sắc, nói:

- Chắc quân chủ lực của địch đã tới ...

Tiếng cười khùng khục, tiếp theo là tiếng hô lớn:

- Vân Thiết Thành, đừng rụt cổ rùa nữa, mau ra đây nói chuyện.

Nghe giọng nói thì hình như là của phó giáo chủ Nhứt Thống Môn Cái Thế Hùng.

Vân Thiết Thành cau mày chưa kịp lên tiếng đã nghe một giọng trong trẻo vang lên:

- Người là thứ gì mà dám khiêu chiến với Vân bảo chủ?

Thì ra là giọng nói của Hồ nhi.

Thạch Vô Hậu mỉm cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này quả là trâu non không sợ hổ.

Lão vừa dứt lời đã nghe Cái Thế Hùng cười vang:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, tránh ra!

“Xoảng”, một tiếng thép chạm nhau, bỗng nghe Cái Thế Hùng kêu lên kinh ngạc:

- Ủa, tên tiểu tử này cũng khá! Người là đồ đệ của Tống Thiên Hành?

- Không! Tống đại hiệp là sư huynh của thiếu gia.

Hai người vừa đấu khẩu vừa đấu võ, tiếng binh khí chạm nhau liên miên bất tuyệt.

Thạch Vô Hậu hạ giọng nói:

- Vân bảo chủ, người đi thúc lão tửu quỷ đừng mê uống rượu mà quên việc chính, còn ta đi tiếp ứng cho tiểu tử kia.

Dứt lời lão phóng người đi ngay.

Lúc này tiếng hò reo và tiếng binh khí chạm nhau càng lúc càng kịch liệt. Chứng tỏ Nhất Thống Môn đã dốc toàn lực tấn công.

Phía tây quảng trường Hổ nhi cùng Cái Thế Hùng đang giao đấu quyết liệt, Hổ nhi tự biết hoả hầu về nội lực không đủ cùng lão ma đầu quần thảo, chỉ còn cách lợi dụng liếm chiêu linh diệu và thân pháp thần ảo để chi trì, cố ý dẫn dụ đối phương kỳ môn trận pháp do Tống Thiên Hành bày bố.

Cái Thế Hùng hùng hục một hồi vẫn không hạ được đối phương, tức giận quát:

- Xú tiểu tử, người còn chưa chịu tránh ra chờ lão phu hạ sát thủ?

Hổ nhi cười lớn nói:

- Khoác lác chẳng ích chi, có bản lĩnh thì cứ việc thi triển.

Cái Thế Hùng gầm lên:

- Buông tay!

Nguyên Cái Thế Hùng nhờ Đại lực ưng trảo công mà nổi danh, tự xưng là “Cửu trảo kim long”, đã vậy lão còn sử dụng thứ kỳ môn binh khí là Lang nha bổng.

Trong khi lão nổi giận đánh ra một chiêu quyết liệt như vậy, nếu Hổ nhi còn không biết đường thoái thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Nhưng đồng thời với chiêu sấm sét của Cái Thế Hùng đánh ra thì một tiếng quát lớn cũng vang lên:

- Đánh!

Luồng kinh phong bài sơn đảo hải kích thẳng vào ngực Cái Thế Hùng, kinh phong xé gió tiếng rít kinh hồn, thì ra là tuyệt nghệ “Tuý ngọc thần quyền” của Trường Xuân đảo. Đương nhiên một kẻ giảo hoạt như Cái Thế Hùng không khi nào chịu đựng tới lối đánh lưỡng bại câu thương như vậy.

Lão lập tức lách người tránh một chưởng của đối phương, vô hình tung một bổng công kích Hổ nhi cũng được triệt thoái.

Nói thì chậm kỳ thực sự việc diễn ra mau lẹ vô cùng, Cái Thế Hùng vừa lách người tránh chưởng thì Thạch Vô Hậu đã hiện diện, lão cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

- Họ Cái kia, lão phu bồi tiếp người

Không ngờ Thạch Vô Hậu chưa dứt lời Hổ nhi đã quát lớn một tiếng xông vào tấn công Cái Thế Hùng rồi.

Cái Thế Hùng cười lạt, nói:

- Tốt nhất hai người nên liên thủ.

Miệng nói thanh Lang Nha Bổng đã hươ lên đón kiếm Hổ nhi.

Nhưng lúc này có thêm một Thạch Vô Hậu đứng bên cạnh nên Cái Thế Hùng không thể không giới bị, đương nhiên không thể dùng toàn lực đối phó với Hổ nhi, nhờ vậy áp lực về phía Hổ nhi giảm hẳn.

Hổ nhi sau khi hơi sững người thối lui một bước, chuẩn bị xông lên giáp chiến nữa, Thạch Vô Hậu đã ngăn lại nói:

- Hổ nhi. Vân bảo chủ đang tìm người đó, mau tới lễ Tân đường.

Hổ nhi hơi ngơ ngác rồi cũng ứng tiếng phóng đi.

Thạch Vô Hậu nhìn Cái Thế Hùng cười lạnh:

- Họ Cái kia, người còn chờ gì nữa?

Vừa nói vừa múa chiếc ống điều bằng thép, một chiêu Lục phách hoa sơn nhắm đầu đối phương giáng xuống.

Cái Thế Hùng hừ lạnh:

- Con quỷ lùn kia, bộ lão phu sợ người sao?

Trong khi nói mấy câu như vậy, song phương đã trao đổi ba chiêu, tiếp sau đó hai người đều triển khai hết thực học khai diễn một trường ác đấu hiểm thấy trong võ lâm.

Hai người này công lực tương đương nhau, muốn phân thắng bại chắc phải trên ngàn chiêu mới được.

Còn nói về Hổ nhi, chạy vào lễ tân đường thấy Vân Thiết Thành cùng một lão nhân ngồi uống rượu, bất giác hỏi:

- Thiết lão, người cho gọi tiểu bối?

Vân Thiết Thành biết Thạch Vô Hậu nói như vậy để đuổi Hổ nhi ra ngoài nên gật đầu đáp:

- Phải.

- Có việc gì quan trọng lắm sao?

- Không có! Không có gì! Tiểu ca, đến đây bồi tiếp Đỗ tiên bối vài chung.

Hổ nhi không hiểu ở đây đã xảy ra chuyện gì, ngăn người nói:

Thiết lão, bên ngoài đang đánh rất lắm.

Ý của hắn nói bên ngoài đang đánh nhau rất lắm trong khi đó lão thân làm bảo chủ lại ngồi đây an nhàn uống rượu.

Vân Thiết Thành có đâu không hiểu ý, lão chỉ mỉm cười nói:

- Ta biết, nhưng không sao. Hiện giờ chỉ có bọn lâu la

Hổ nhi nghiêm nghị ngắt lời:

- Một Cái Thế Hùng đã đủ bặn tay rồi, Thiết lão còn nói là chỉ có bọn lâu la?

Vân Thiết Thành vẫn mỉm cười:

- Cái Thế Hùng là đệ nhất phó môn chủ Nhất Thống Môn đương nhiên thân thủ cũng khá. Nhưng hắn cũng chỉ là tên đầu dọc trong đám lâu la mà thôi. Có Thạch lão ben ngoài cũng đủ đối phó với Cái Thế Hùng rồi.

Giơ tay vỗ vỗ xuống chiếc ghế còn trống bên cạnh mỉm cười nói tiếp:

- Ngồi xuống đây! Ngồi xuống uống vài chung đã.

Hồ nhi miễn cưỡng ngồi xuống lắc đầu:

- Vãn bối không biết uống rượu.

Vân Thiết Thành nói:

- Tiểu ca cứ yên tâm, lão phu tuy ngồi đây uống rượu nhưng tin tức thường xuyên được báo tới.

Hồ nhi nhìn lão hỏi dò:

- Có tin tức gì về sư huynh của vãn bối không?

Vân Thiết Thành gật đầu:

- Đã qua Kinh Khẩu, trễ nhất là đầu canh ba sẽ đến ...

Đỗ Thiếu Khang cất giọng lè nhè nói:

- Hai người thấy mỹ tửu mà làm ngơ ... thật thật không biết hưởng thụ ...hức! Việc lớn bằng trời uống say là xong hết.

Hồ nhi nhăn đôi mày kiếm nhìn chăm chăm Đỗ Thiếu Khang như muốn nói gì rồi lại thôi, Vân Thiết Thành nhìn không được bật cười nói:

- Tiểu ca, để lão phu giới thiệu vị này là một trong thập đại tiền bối cao nhân, Tuý đi lạc Đỗ lão tiền bối.

Hồ nhi ồ lên một tiếng đứng dậy hành lễ. Từ khi Hồ nhi bước vào Tứ hải đường đến giờ Đỗ Thiếu Khang mãi mê ăn uống giờ thấy chàng đứng dậy hành lễ lão vừa bưng bát rượu vừa nói:

- Miễn lễ!

Nhưng khi liếc nhìn Hồ nhi một cái mắt lão bỗng sáng lên nói:

- Ô, hảo tiểu tử, ngươi là môn đệ nhà ai?

Vân Thiết Thành vội đáp lời:

- Đỗ lão, vị tiểu ca này là đệ tử của Thanh Hư thượng nhân. Hồ nhi tiểu huynh đệ.

Đỗ Thiếu Khang gật gù:

Danh sư xuất cao đồ, quả nhiên không sai. Tiểu ca, mời ngồi!

Hồ nhi trở về nguyên vị, Đỗ Thiếu Khang nhẹ thở dài nói:

- Ta cứ tưởng tư chất của tiểu tử quý đồ đệ ta là đệ nhất rồi, nào ngờ so với người còn kém xa.

Vân Thiết Thành ngạc nhiên:

- Cao túc của Đỗ lão không có đi cùng sao?

Đỗ Thiếu Khang mỉm cười nói:

- Hai con tửu quỷ một già một trẻ này cũng vì trần niên Hoa điều của Kim Thang Bảo mà tới đây. Lão tửu quỷ ở đây uống rượu thì tiểu tửu quỷ chắc cũng ăn trộm một vò trốn ở một nơi nào đó uống cho đã cơn nghiền ...

Vân Thiết Thành tắt hẳn nụ cười. Đỗ Thiếu Khang đẩy vò rượu đứng dậy xốc lại y phục nói:

- Vui quá! Vui quá! Coi bộ hôm nay được một dịp hoạt động cho giãn gân giãn cốt. Vừa nói vừa ôm vò rượu đổ nốt phần rượu còn sót lại vào chiếc hồ lô mang trên lưng.

Lúc đó có một kinh trang đại hán chạy vào phi báo:

Bẩm Bảo chủ, chủ lực của quân địch bắt đầu xâm nhập vào bản bảo.

Vân Thiết Thành trầm giọng hỏi:

- Có những ai tấn công trong đợt này?

- Bẩm Bảo chủ, theo “Bạch sát” soái đại hiệp cho biết có Cùng thần Hồng Lệnh Hàm, Nhất thống môn chủ Công Dã Tử Đô, Hô Diên Nạp, Tây Môn Kiệt ... ngoài ra còn có một số bộ hạ, thủ nhân ước chừng khoảng ba trăm người.

Qui mô của chiến trận khiến một người từng xông pha không ít sóng gió giang hồ như Vân Thiết Thành cũng giật mình biến sắc. Nhưng Đỗ Thiếu Khang thì ngược lại, trong đôi mắt lơ dờ vì say rượu của lão chợt loé lên những tia sáng kì dị, ngẩn mặt cười như điên:

- Càng hay, càng hay. Có nhiều người mới náo nhiệt.

Đoạn quay sang Hổ nhi:

- Tiểu ca, đi theo lão phu xem náo nhiệt

Dứt lời không chờ đối phương đồng ý lão đã xách tay Hổ nhi lôi xệch ra ngoài Tứ Hải đường.

Kinh trang đại hán tiếp tục báo cáo:

- Bẩm bảo chủ, Thạch lão đối địch với Cái Thế Hùng bây giờ vẫn bất phân thắng bại, còn Hắc Bạch song sát đang hợp chiến đấu với “Cùng thần” Hồng Lệnh Hàm ...

Vân Thiết Thành gơ tay ngăn lại hỏi:

- Bây giờ là giờ nào rồi?

Kinh trang đại hán cung thân đáp:

- Thưa đã quá canh hai.

Cố nén nỗi lo lắng trong lòng, Vân Thiết Thành bình tĩnh nói:

- Truyền lệnh cho trực nhật tổng tuần Cổ hộ pháp và Thần Cơ đường chủ Vu hộ pháp, mọi việc theo kế hoạch tiến hành, cố kéo dài đến canh ba mới dốc toàn lực phản kích.

Kế hoạch của Kim Thang bảo thế nào? Đó là dùng những người có công lực tương đối cao của Kim Thang bảo dùng lối tiến công di chuyển nhẹ nhàng cầm chân bọn đầu não, còn những hạng lâu la tiểu tốt thì cốt sao dẫn dụ vào kỳ môn trận của Tống Hành Thiên để giảm bớt áp lực cho Kim Thang bảo, đương nhiên nếu có thể dụ dẫn bọn ma đầu vào thế trận thì còn gì bằng.

Nhưng bọn ma đầu tên nào tên nấy sống lâu thành tinh, kể đó sợ dụng không thông, bởi vậy trong kế hoạch của Kim Thang bảo, đối phó với bọn ma đầu chỉ là tùy cơ ứng biến mà thôi.

Kinh trang đại hán lãnh mạng lui ra, Vân Thiết Thành cũng vội vàng xông ra quảng trường.

Lúc này toàn thể Kim Thang bảo đã chìm ngập trong tiếng hô “sát, sát”, thỉnh thoảng đó đây đã thấy ngọn lửa bốc cao, khói toả mịt mù.

Toàn thể nhân viên trong bảo cố sức dập tắt, qua một lát hầu như không còn đám cháy nào nữa.

Ngoài quảng trường, Vu Công Trực đang đứng trên viễn vọng đài dùng ánh đèn để chỉ huy thế trận. Viễn vọng đài cao bảy trượng gồm bảy tầng, mỗi tầng đều có mười ba tên đại hán cầm cung bảo vệ.

Dưới đài hơn chục xác chết nằm ngổn ngang, đó toàn là những kẻ cố gắng tấn công viễn vọng đài bị loạn tên mà chết.

Phía đông viễn vọng đài cách đó chừng một lần tên Oai kim cương Thạch Vô Hậu cùng Cửu trảo kim long Cái Thế Hùng ác đấu đã sắp đến hồi kết cục.

Song mục Thạch Vô Hậu đỏ vằn những đường máu, chiếc ống điều trong tay liên tục chớp lên những ánh thép như sét giạt. Cái Thế Hùng thì liên tiếp thối lui.

Hắc Bạch song sát Uy Trì Quân và Soái Duy Thần song chiến Cùng thần Hồng Lệnh Hàm, tuy miễn cưỡng duy trì trận đấu nhưng theo sự suy đoán thì nhiều lắm là năm trăm chiêu nữa Hắc Bạch song sát chắc chắn thọ bại.

Cổ Song Thành không biết về từ lúc nào, giờ đang một mình song đấu với Nhất thống môn chủ Công Dã Tử Đô và Hồng kỳ lệnh chủ Liễu Thanh Thanh, tuy vậy Cổ Song Thành vẫn di chuyển nhẹ nhàng, thủ ít công nhiều.

Tuý di lạc Đỗ Thiếu Khang mắt nhắm mắt mở, chân nam đá chân xiêu đang cùng Xích phát đầu đà Hô Diên Nạp quần nhau kịch liệt.

Phía bên kia Tây Môn Diệp đang cố xoay sở trong trượng rợp trời của Lý Tứ Nương.

Chỉ có kẻ dọc đầu Lữ Dao Hồng là một mình an nhàn đứng lược trận, tựa như những trường đấu nảy lửa trước mặt là trò đang diễn ra trên sân khấu mà mục là người thưởng thức.

Toàn bộ trận thế bên ngoài là do Vân Thiết Thành lúc vừa ra tới giảng đường quan sát được.

Lúc này thì toàn trường chỉ có đôi Hắc Bạch song sát là đang tiến gần đến nguy cơ bị bại, bởi vậy Vân Thiết Thành tiến tới viễn vọng đài nói với Vu Công Trục:

- Vu huynh, mau điều Vũ Văn đại hiệp đến tiếp viện Hắc Bạch song sát.

Vu Công Trục cười khổ lắc đầu:

- Vũ Văn đại hiệp không thể phân thân được.

Vân Thiết Thành sốt ruột:

- Vậy phải làm sao?

Vũ Công Trục đáp:

- Bảo chủ lên đài chỉ huy, thuộc hạ đi tiếp ứng.

Vân Thiết Thành còn hơi ngần ngừ, bỗng nghe tiếng quát lớn:

- Để thiếu gia ứng chiến.

Đồng thời với tiếng quát, một bóng người nhỏ thó xông ra, ánh kim loé lên, thì ra là Hổ nhi.

Hồng Lệnh Hàm đã nắm chắc phần thắng, rung nhẹ món binh khí đặc dị Tý Ngọ diệt tuyệt song hành cười lạnh nói:

- Quân phản đồ, nạp mạng!

Lão vừa dứt lời đã nghe tiếng quát chói tai:

- Người cũng đừng mong sống sót.

Cùng với tiếng quát một chiêu Vân long đầu giáp đánh ra, kiếm ảnh tạo thành một vầng ánh kim trùm xuống đầu Hồng Lệnh Hàm.

Hồng Lệnh Hàm thấy Hổ nhi tiếp ứng rất đúng lúc nguyên đã đề cao cảnh giác nhưng khi nhìn ra đối phương chẳng qua chỉ là đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi nên không coi vào đâu, định bụng hạ xong Hắc Bạch song sát rồi sẽ tính đến chàng.

Nào ngờ chiêu Vân long đầu giáp xuất thủ lão mới biết đó là một tuyệt chiêu trong Huệ Quang kiếm pháp của Thanh Hư thượng nội gia chân lực hàm xúc trong thế kiếm cương mãnh vượt qua sức tưởng tượng của lão.

Trong tình cảnh này đương nhiên lão phải nghĩ đến an toàn trước nhất, thành thử đành phải bỏ qua Hắc Bạch song sát triệt chiêu lách người tránh thế. Nhưng hại một nỗi khi lão thoát chiêu tránh thế công rát của Hổ nhi thì không những Hắc Bạch song sát thừa cơ phản kích mà bỗng đâu một vòi rượu nhanh như tên bắn phóng vọt tới kích thẳng vào mặt lão.

Tiếp theo sau là một giọng cười sang sảng:

- Chút rượu thừa bất thành kính ý, mong lão gia thứ cho!

Hồng Lệnh Hàm đang bận đối phó với thế hợp công của Hắc Bạch song sát cộng với khí thế dũng mãnh của Hổ nhi còn thần trí đâu mà đề phòng một chiêu xuất kỳ bất ý như vậy. Vòi rượu như một ngọn roi quất trúng nguyên vẹn vào mặt, khiến Hồng Lệnh Hàm toé lửa cục.

Lão ma tức giận đến cực điểm gầm vang:

- Quân chết bầm! Nạp mạng!

Ngọn Tý ngộ diệt tuyệt song hoàn trong tay lão lại rung lên, mấy tiếng “lạnh canh” nho nhỏ, một đám tuyết độc cương châm nhỏ như lông trâu bắn ra tứ văng.

Món binh khí kỳ dị của Hồng Lệnh Hàm sở dĩ có danh xưng nghe đến lạnh xương sống như vậy là vì chiêu thức của cây song hoàn không những kỳ tuyệt vô song, người thường gặp nó rất hiếm khi bảo toàn tánh mạng, hơn thế nữa bên trong song hoàn có lấp lò xo phóng độc châm, một khi trúng phải nếu không có thuốc giải độc môn của lão thì trúng vào giờ tý thì không thể quá được giờ ngộ. Bởi vậy mới có tên Tý ngộ diệt tuyệt song hoàn.

Cũng bởi biết sự lợi hại của độc châm nên ba người đều múa tít binh khí bảo vệ toàn thân.

Bạch sát Soái Duy Thần đồng thời gọi lớn:

- Tiểu huynh đệ. Lui mau!

Thì ra kẻ phun vòi rượu làm cho Hồng Lệnh Hàm tá hỏa tam tinh cũng lại là một thiếu niên tráng hán.

Không sai, chàng thiếu niên tuổi tác cũng trạc như Hổ nhi, cả vóc dáng cũng đại khái tương đồng.

Chàng ta mình mặc kinh trang đen tuyền, hai tay bưng một chiếc tửu hồ lô mà kích thước và tuổi tác của nó hoàn toàn tương phản với kích thước và tuổi tác của chàng.

Chỉ thấy chàng đưa chiếc tửu hồ lô ra phía trước cười ha hả nói:

- Đa tạ Soái đại hiệp quan tâm, với loại độc châm này thì tại hạ ứng phó được.

Kể cũng lạ, chỉ thấy hắn bước đi xiêu vẹo, hươ loạn chiếc tửu hồ lô một hồi, nhìn không ra lộ số gì cả, vậy mà toàn bộ độc châm bắn về phía hắn đều bị chiếc hồ lô đánh vạt ra cả.

Cùng thân Hồng Lệnh Hàm vừa bị vố đau điếng, lão cảm hận thấu xương, trong lòng đã suy tính độc kế, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh quát hỏi:

- Cầu tạp chủng. Người là đồ đệ của lão tửu quỷ Đỗ Thiếu Khang?

Gã thiếu niên lại bắn về phía Hồng Lệnh Hàm một vòi rượu nữa mỉm cười nói:

- Lão tiểu tử, mồm miệng người không được sạch sẽ, chưa đáng để thiếu gia đáp lời, để thiếu gia hy sinh mấy ngụm mỹ tửu để xúc miệng cho người.

Bỗng nghe giọng Đỗ Thiếu Khang lẽ nhè quát:

- Tiểu tử, bên đó cần người trợ lực. Đã uống mỹ tửu của người ta phải làm cho được việc một chút mới phải.

Gã thiếu niên đáp lớn:

- Đồ nhi tuân lệnh.

Y vừa nói vừa phóng người như một làn khói bay thẳng về phía chiến trận đang hồi kịch liệt nhất.

Lúc này đêm đã tận canh ba, mà cuộc đấu song phương vẫn chưa đến hồi ngã ngũ. Vân Thiết Thành đứng trên đài cao quan sát thế trận, thấy con bài chủ của đối phương là Lữ Dao Hồng vẫn chưa xuất thủ. Lão đang thầm lo nếu Tống Thiên Hành không về kịp, Liễu Trần sư thái cũng chưa xuất hiện mà Lữ Dao Hồng ra tay thì thật là hoạ lớn.

Không ngờ sợ điều gì thì có ngay điều ấy, Lữ Dao Hồng chợt phát giác ra lão đứng trên đài cao, liền cao giọng nói:

- Vân bảo chủ, xin đáp ta một lời.

Vân Thiết Thành nổi giận đáp:

- Giờ này, giữa song phương không còn điều gì để thương lượng nữa.

Lữ Dao Hồng cười nói:

- Vân bảo chủ, cứ nhìn tình thế trước mắt thì biết, đừng nói chi đến việc người không còn người nào có thể tiếp nối ta mười chiêu, cứ nhìn lực lượng ta thì biết, họ đã tận lực đâu?

Vân Thiết Thành cười lạt:

- Họ đã tận lực hay chưa tận lực đó là việc của người.

Lữ Dao Hồng:

- Không lẽ Vân bảo chủ không nghĩ đến cơ nghiệp Vân gia gây dựng gần trăm năm nay?

Vân Thiết Thành hừ lạnh:

- Lữ Dao Hồng! nói cho người biết nếu người đã nắm chắc phần thắng trong tay thì người mừng hơi sớm.

Lữ Dao Hồng vẫn cười nhẹ:

- Phe ta có chắc thắng hay không thì cả ta và người đều tự hiểu, hà tất phải nói.

Dừng một lát giọng蓦然 trở nên nghiêm lạnh:

- Vân bảo chủ, ta nói lần cuối cùng. Nếu người chịu đầu hàng gia nhập Nhất Thống môn, ta lập tức dẹp bỏ can qua, Vân Thiết Thành người vẫn là lãnh tụ võ lâm nam thất tinh, Kim Thang bảo bảo chủ.

Vân Thiết Thành cười mỉa mai:

- Ta và người chí hướng bất đồng, không thể đứng chung một phe được, những vấn đề tương tự như vậy khỏi phí công thương lượng.

Lữ Dao Hồng cười lạnh nói:

- Vân Thiết Thành, ta không ngại gì báo cho người biết, hai con bài mà người mong chờ đó không kịp cứu người đâu. Tống Thiên Hành giờ này đang bị giam ở Kim Lăng, còn mục ni cô ở Tử Kim am cũng bị trói chân ở đó rồi.

Vân Thiết Thành nghe nói tê tái trong dạ thầm nghĩ “Thảo nào cho đến giờ này vẫn chưa thấy Liễu Trần sư thái xuất hiện”.

Tuy nhiên ngoài mặt lão vẫn bình tĩnh nói:

- Lão phu cũng không ngại nói để cho người biết: Tổng đại hiệp sẽ về tới Kim Thang bảo trong chốc lát.

Lữ Dao Hồng cười lớn:

- Trừ phi hấn mọc cánh mới có thể bay về đây trước khi trời sáng.

Vân Thiết Thành cũng cười lớn tự tin:

- Vây người cứ chờ rồi sẽ thấy.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Cho dù Tổng Thiên Hành có về kịp liệu hấn có thể thay đổi được cục diện ở đây? Ta hạn cho người thời gian thêm một tuần trà nữa để suy nghĩ. Nếu người còn không biết tiến thoái, chỉ cần một tiếng hạ lệnh của ta, Kim Thang bảo lập tức biến thành bình địa.

Liễu Trần sư thái đã bị Lữ Dao Hồng phái người cầm chân ở Tử Kim am, hiện Vân Thiết Thành chỉ còn một hy vọng duy nhất là Tổng Thiên Hành sớm trở về Kim Thang bảo. Nhưng trong khi chàng chưa về tới đây thì Kim Thang bảo cố duy trì được đến đâu hay đến đó.

Bởi vậy ngoài mặt lão cũng có vẻ nghĩ ngợi để kéo dài thời gian.

Bỗng đâu một tiếng Phật hiệu vang lên:

- A di đà phật!

Tiếng Phật hiệu chưa dứt người đã tới nơi, Liễu Trần sư thái với tăng bào phát phới, tay phe phẩy phát trần đã hiện ra sừng sững trước mặt Lữ Dao Hồng.

Liễu Trần sư thái là vị trưởng lão duy nhất của Thần Nữ môn, cũng chính là đồng môn tử muội với Lữ Dao Hồng. Hai người này tuy một cha một mẹ sinh ra nhưng một chính một tà, xưa nay rất ít khi qua lại, lẽ đương nhiên về mặt tình cảm cũng không dung hợp.

Lần này Lữ Dao Hồng đặt kế hoạch tổng tấn công Kim Thang bảo, rất ngại Liễu Trần sư thái ra mặt cản ngăn, bởi vậy mụ đã phái người đến đó ngăn trở không cho cứu viện Kim Thang bảo.

Lạ một điều là Liễu Trần sư thái ẩn thân nơi Tử Kim am, võ lâm đồng đạo rất ít người biết được. Nhưng Lữ Dao Hồng cuối cùng cũng biết được bà ẩn cư Tử Kim am ở Thái Hồ. Việc này cũng đủ để người ta khâm phục sự thần thông của mụ, nhưng việc này cũng có thể do người tự xưng Vạn Sự Thông mách nước.

Lữ Dao Hồng thấy Liễu Trần sư thái đột ngột xuất hiện trong lòng đã kinh hãi lắm, nhưng mụ vẫn tươi cười nói:

- Tỷ tỷ chắc không phải đến để chống đối muội muội?

Song mục của Liễu Trần sư thái toả ra một thứ ánh sáng từ bi vô lượng, cất giọng từ tốn nói:

- Ta tạm thời gác lại thân phận của Phật môn đệ tử, nói với người mấy lời. Người còn nhận ta là tỷ tỷ sao?

Lữ Dao Hồng tươi cười:

- Tỷ tỷ nói ra nghe thật buồn cười. Chỉ có tỷ tỷ then với người không dám nhận tôi là muội muội, chứ còn Hồng này thân làm muội muội có khi nào không nhận tỷ tỷ?

Liễu Trần sư thái giọng vẫn hiền hoà:

- Nếu người còn coi ta là tỷ tỷ thì lập tức thoái lui, bỏ qua tất cả tội nghiệt, theo ta về Tử Kim am.

Lữ Dao Hồng mỉm cười thích thú:

- Tỷ tỷ muốn tiểu muội thí phát quy tu?

Liễu Trần sư thái gật đầu:

- Phải, những ngày tháng còn lại của cuộc đời, người phải trước mặt Phật tổ sám hối những tội nghiệt do người đã gây ra.

Lữ Dao Hồng mỉm cười lắc đầu:

- Muội không thể làm như vậy, hơn nữa muội chẳng thấy có gì phải sám hối.

Liễu Trần sư thái thở dài ngao ngán, Lữ Dao Hồng đã tiếp lời:

- Tỷ tỷ, ta nói đến việc chính đi, tỷ tỷ làm sao đến đây được?

- Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai Dưới sự thuyết phục của ta Ngoan Thạch cũng phải gật đầu.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Vậy ra tỷ tỷ đã thuyết phục được người của muội?

- Không thuyết phục được họ ta làm sao đến đây được.

Lữ Dao Hồng:

- Tỷ tỷ đã đến đây thì định liệu lẽ nào?

- Ta chỉ muốn người cùng ta về Tử Kim am.

- Muội đã nói rồi, việc đó không làm được.

Làn da mặt nhăn nheo của Liễu Trần sư thái hơi động đậy, bà cúi đầu im lặng như đang âm thầm cầu nguyện để linh hồn đau khổ của Lữ Dao Hồng chịu hồi đầu hướng thiện. Nhưng Lữ Dao Hồng đã nhìn Vân Thiết Thành cao giọng:

- Vân bảo chủ, ta chờ một lời nói của Vân bảo chủ đó.

Vân Thiết Thành thấy Liễu Trần sư thái đã đến, lòng lo lắng đã nhẹ đi quá nửa, nhưng lão vẫn cố kéo dài thời gian để chờ Tống Thiên Hành trở về, nên ra vẻ trầm tư nói:

- Việc này quan hệ trọng đại, Vân mờ phải suy nghĩ kỹ càng hơn.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Được, cho người suy nghĩ thêm chút nữa.

Bổng mục cao giọng quát:

- Quý lệnh chủ. Cho hắn thấy một chút lợi hại.

Trong bóng tối có tiếng đáp lại, tiếp đó “ầm” một tiếng long trời lở đất, toà tịnh xá cách đó chừng hai làn tên bỗng vùng cháy, lửa đỏ rợp trời.

Liễu Trần sư thái niệm phật hiệu, ánh mắt từ bi bỗng loé tinh quang, trầm giọng nói:

- Nghiệp chướng! Nếu người cong chấp me bất ngộ, ta vì chính nghĩa giang hồ, vì môn phong Lữ thị đành phải diệt thân

Lữ Dao Hồng cũng không cần giữ giọng ôn hoà nữa, cười lạnh nói:

- Có ai ngăn cản người ra tay đâu?

Liễu Trần sư thái trầm giọng quát:

- Nghiệp chướng. Người bức bách ta phải động thủ!

Lữ Dao Hồng cười lạnh không nói, quay sang Vân Thiết Thành quát hỏi:

- Vân Thiết Thành, người quyết định thế nào?

Vân Thiết Thành nghiêng răng quát:

- Vân mỗ thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành.

Vừa nói lão vừa từ trên đài cao phóng xuống.

Lữ Dao Hồng cười lạnh, nói:

- Giỏi. Nói cứng lắm.

Mục quay sang bên quát lớn:

- Tất cả toàn lực tấn công, bất luận là ai, cản trở là chết. Quý lệnh chủ phát lệnh tấn công.

Tứ bề có tiếng dạ ran, Liễu Trần sư thái tức giận quát:

- Nghiệp chướng. Không thể tha thứ cho người được nữa.

Chiếc phát trần chớp động, một chiêu Hồng vân thác nguyệt tiếng gió rít veo veo nghe rợn người, nhắm ngực Lữ Dao Hồng điểm tới.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Như người còn kém xa lắm.

Thân hình mục xê dịch nhẹ nhàng tránh được một chiêu sấm sét của Liễu Trần sư thái đồng thời hồi thủ phản kích một kiếm, động tác mau lẹ thuần thực vô cùng.

Ngay trong lúc đồng bào tử muội giở hết tuyệt học đối phó nhau thì một tiếng hú cao vút như long ngân xa xa vọng tới.

Tiếng hú lọt vào tai Lữ Dao Hồng, mục bất giác biến đổi sắc mặt.

Liễu Trần sư thái một mặt múa phát trần tấn công như vũ bão, một mặt cười nhạt nói:

- Ai đã tới đó, người có nhận ra không?

Trường kiếm của Lữ Dao Hồng không lúc nào rời những nơi hiểm yếu trên người Liễu Trần sư thái, cũng nhếch môi cười lạnh nói:

- Dù cho tên tiểu tử Tống Thiên Hành có đến đây thì vị tất đã làm gì được ta?

Trong bóng tối vang lên giọng nói mạnh mẽ của Vân Thiết Thành:

- Đồng nhân huynh đệ Kim Thang bảo chú ý, cố gắng trầm tĩnh ứng chiến, Tống đại hiệp đã về tới, chúng ta chuẩn bị phản công.

Tiếng nói của lão bị chìm vào hàng loạt tiếng nổ âm âm long trời lở đất, đó đây lửa dậy rực trời, tiếng hô sát và tiếng rú thảm liên miên bất tuyệt. Thật là trận thảm chiến hiểm thấy trong võ lâm.

Cổ Song Thành một mình song chiến Công Dã Tử Đô và Liễu Thanh Thanh nguyên đã dư sức đối phó, bất ngờ ở đâu lại tăng viện thêm một lam kỳ lệnh chủ Hoàng Phủ Nhân thành ra một phải địch ba, cho dù Cổ Song Thành công lực có cao mấy đi nữa, dưới sức vây của ba tay đại cao thủ, trong nhất thời cũng không thể thủ thắng được.

Tuý di lạc Đỗ Thiếu Khang đã dồn Xích phát đầu đà Hô Diên Nạp sắp lọt vào kỳ môn trận của Tống Thiên Hành, bất ngờ có thêm một thanh y nhân nhảy vào vòng chiến, khiến lão phải lâm vào thế lưỡng đầu thọ địch, xoay sở khó khăn dần.

Hắc Bạch song sát cùng Hổ nhi ba người liên thủ đối phó với Cùng thần Hồng Lệnh Hàm, Hồng Lệnh Hàm càng lúc càng tỏ ra kém thế, hiện giờ lão chỉ như con thú nằm trong rọ đang cố sức vẫy vùng một lần cuối mà thôi.

Cái Thế Hùng dưới thế công như vũ bão của Thạch Vô Hậu, suýt chút nữa táng mạng dưới chiếc ống điều của lão, cũng may có thêm hai thanh y nhân nhảy vào trợ lực nên thế trận thành thế cầm đồng.

Tây Môn Kiệt sau khi nghe Lữ Dao Hồng phát động toàn lực tấn công đã hiển lộng thần uy, là Thiết quai vô diêm Lý Tứ Nương phải thối lui liên tiếp.

Số cao thủ còn lại của Kim Thang bảo cộng với các ngân y kiếm sỹ của Tống Thiên Hành cũng đang cùng bọn thủ hạ của Nhất Thống môn đã không còn nhìn thấy trời đất gì nữa.

Vân Thiết Thành song mục đỏ ngầu, đang chặn đứng Hoàng kỳ lệnh chủ Quý Năng Quân, người chuyên phát hoả công của đối phương. Khổ thay công lực của lão kém người, nếu trong thời gian ngắn nữa mà không được tiếp viện chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Tóm lại, nhìn toàn cục có thể thấy phe Kim Thang bảo đang ở vào tình thế bất lợi.

Nhưng điều mà khiến người ta lo cháy ruột gan là Tống Thiên Hành sau một tiếng hú dài rồi biến đâu mất dạng, đến giờ này vẫn chưa thấy hiện thân tiếp viện.

Trong tình cảnh này không những người của Kim Thang bảo cảm thấy bất an, mà đến cả nhân thủ của Nhất Thống môn cũng lấy làm nghi hoặc! Không lẽ Tống Thiên Hành bị một nhân vật nào đó cầm chân rồi?

Đương nhiên người sốt ruột hơn ai hết vẫn là Vân Thiết Thành, nhưng lão càng sốt ruột thì tình thế càng bất diệu.

Quý Năng Quân thấy việc bắt sống Vân Thiết Thành đã nắm chắc trong tay, y cất giọng cười âm hiểm nói:

- Vân bảo chủ, dừng tay nằm nghỉ một chút đã.

Nào ngờ hần vừa dứt lời đã thấy hoa mắt, một vòi rượu xuất hiện không biết từ hướng nào quất sầm vào mặt, không những hần thấy đau điếng, tê tái cả mặt mày mà đến đôi mắt cũng không thấy rõ mọi vật nữa.

Vân Thiết Thành nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm hiếm gặp đó, vung chuồng kích tới. Quý Năng Quân lãnh trọn một chuồng văng xa hơn trượng, không biết khéo thế nào lại rơi ngay trước mặt tên đồ đệ cứng của Đỗ Thiếu Khang. Hần nhe răng cười nói:

- Thiết là tệ quá. Có một ngụm rượu mà đã say rồi.

Vừa nói hần vừa phi cước đá bồi thêm một cái, tội nghiệp cho Quý Năng Quân lãnh luôn hai chiêu đứt tâm mạch hồn du ngoại giới.

Vân Thiết Thành kích động chạy tới nắm tay tiểu tửu quỷ nói:

- Tiểu ca. đa tạ người.

Tiểu tửu quỷ toét miệng cười nói:

- Bảo chủ không trị tội trộm rượu của tại hạ là được rồi, chút việc mọn có đáng chi.

Vừa nói hần vừa loạng quạng chạy sang nơi khác.

Vân Thiết Thành thở dài nhìn theo bóng y, bỗng nghe Lý Tứ Nương quát lớn:

- Thất phu, lão nương thí mạng với người.

Vân Thiết Thành vội nhìn sang, thấy Lý Tứ Nương dáng như dạ xoa huơ thiết quái một chiêu Hoàn Hảo thiên quân quét ngang lưng Tây Môn Kiệt.

Tây Môn Kiệt cười lạnh nhích lui một bước tránh khỏi đầu gậy, đồng thời nhanh như chớp chụp lấy đầu gậy quát:

- Buông tay.

Lý Tứ Nương cũng hừ lạnh quát:

- Chưa chắc.

Con mắt độc nhất của Tây Môn Kiệt chớp chớp ánh xanh như mắt rắn, trong khi đó đầu tóc trắng xoá cơ hồ dựng ngược lên như lông nhím, đoạn giữa của cây thiết quái bỗng từ màu đen tuyền chuyển sang đỏ rực và dường như nhỏ đi và dài ra thì phải.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai người đã đụng đến tuyệt đỉnh nội gia chân lực để giao đấu nhau.

Ất mộc chân nguyên của Tây Môn Kiệt tuy chưa luyện đến mức hoả hầu nhưng như thế cũng đủ trội hơn nội lực của Lý Tứ Nương.

Lý Tứ Nương không phải không biết đến điểm này nhưng tính tình mụ nóng hơn lửa, khi hoả diệm sơn trong mụ đã phát hoả thì đâu còn việc gì khiến mụ ngán sợ nữa.

Vân Thiết Thành nhìn thấy tình thế trước mắt nhưng với công lực của lão cũng đành trơ mắt nhìn. Cho dù lão có ý tương trợ, vi phạm luật lệ giang hồ để giúp một tay thì liệu Lý Tứ Nương có bỏ qua cho lão không.

Đang lúc Vân Thiết Thành lòng như lửa đốt bỗng nghe Tây Môn Kiệt gầm lên:

- Xú bát quái. Buông tay!

Dường như đồng thời với tiếng quát của Tây Môn Kiệt, một tiếng hú dài phát ra chỉ thấy bóng người nhấp nháy trên không, “bốp” một tiếng, thân hình của Tây Môn Kiệt bị chấn động dội văng ra xa hơn trượng, chiếc quai trượng bị kéo dài ra của Lý Tứ Nương đã nằm gọn trong tay của một quái nhân bịt mặt, chỉ thấy hai tay hấn nắm hai đầu quai trượng vận lực ép mạnh một cái, chiếc thiết quai đã trở về nguyên trạng. Tiếp theo hấn đặt chiếc quai trượng vào tay Lý Tứ Nương đang đứng ngẩn như người mất hồn, đồng thời dục giọng nói:

- Lý tiên bối. Xin lượng thứ tại hạ xin phép trước.

Dứt lời, không để Lý Tứ Nương kịp phản ứng thân hình hấn như một làn khói tan loãng vào bóng đêm.

Tiếp theo đó là tiếng rú nổi lên liên tiếp, những tiếng hự thảm não, tiếng người ngã, tiếng bước chân nặng nề

Cả một đấu trường như dầu sôi lửa bỏng, thoáng chốc quần ma tên nào tên nấy đều bị văng ngược ra sau, kẻ nào khá một chút thì lão đảo thối lui tay ôm ngực miệng toé máu tươi Toàn trường chỉ còn lại mỗi một cặp Lữ Dao Hồng và Liễu Trần sư thái vẫn đang quần nhau chí tử.

Thì ra quái nhân bịt mặt đến cùng lúc với Tống Thiên Hành, có điều Tống Thiên Hành sau khi xuất hiện chỉ chấp tay sau lưng đứng nhìn thế trận mà không hề động thủ.

Chờ đến khi quái nhân bịt mặt tảo thanh chiến trường, chàng mới cất giọng khàn khàn quát:

- Lữ Dao Hồng! người còn chưa chịu dừng tay?

Lữ Dao Hồng nghe tiếng quát giật mình lập tức tung người nhảy khỏi vòng chiến.

Lúc này cuộc ác đấu ở Kim Thang bảo đã hoàn toàn dừng hẳn, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào Tống Thiên Hành và hắc y quái nhân đứng cạnh chàng. Cả đến Liễu Trần sư thái, Cổ Song Thành và Vân Thiết Thành đều ngẩn người ra nhìn, họ hầu như quên mất thực cảnh xảy ra một thoáng trước đó.

Người phá tan không khí trầm mặc là thầy trò Đỗ Thiếu Khang.

Lão bùng hồ lô rượu nốc ừng ực một hơi dài, lấy tay áo quạt mép, khà một tiếng rõ to, gật gù nói:

- Đã quá! Đã quá! lão tửu quỷ đêm nay mới thật sự được khai nhãn giới.

Đồ đệ của lão cũng ngửa cổ tu một hơi dài cười khoái trá:

- Sư phụ, hai thầy trò ta thật không uống chuyến này

Lữ Dao Hồng sau một hồi định thần, quét mắt nhìn một vòng rồi dừng lại trên mặt Tống Thiên Hành, nhẹ nhàng hỏi:

- Tống đại hiệp, vị bằng hữu này là ai?

Đây chính là câu hỏi mà tất cả mọi người có mặt trên hiện trường đang nóng lòng muốn biết, giờ Lữ Dao Hồng đã hỏi thay cho mọi người nên họ nín thở chờ đợi câu trả lời của chàng.

Không ngờ Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Đã là bằng hữu của người còn hỏi ta làm chi?

Lữ Dao Hồng biến sắc hỏi:

- Tống Thiên Hành, người dám giỡn mặt với ta?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tống mỗ nào dám giỡn mặt với thái thượng môn nhân Nhất Thống môn?

Lữ Dao Hồng trầm giọng:

- Người tưởng trận chiến đêm nay vậy là người nắm chắc phần thắng rồi sao?

Tống Thiên Hành nhếch môi cười mỉa:

- Điều đó đáng lẽ ra phải được xem như một thực sự không cần tranh cãi nữa.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Còn ta thì cho rằng việc thắng bại chưa chắc đã thuộc về tay ai.

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Xin hỏi người một câu, hiện thời có người nào trong các người có thể cầm cự quá mười chiêu với vị bằng hữu của ta đây?

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Xuất kỳ bất ý, hạ thủ trong lúc người không phòng bị gần như ám toán có gì đáng để tự hào đâu?

Tống Thiên Hành:

- Nghe khẩu khí của người thì dường như người muốn lãnh giáo?

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Tống đại hiệp thông minh hơn người.

Tống Thiên Hành nhìn quái nhân hỏi:

- Lão bằng hữu, thế nào?

Hắc y quái nhân cất giọng lạnh như băng nói:

- Nam nhi không tranh chấp với nữ nhi. Xin lỗi, ta không có hứng thú.

Tống Thiên Hành liếc nhìn Lữ Dao Hồng nói:

- Nhưng người ta đang hứng thú kia.

Lữ Dao Hồng lạnh lùng tiếp lời:

- Chỉ sợ người muốn cũng không được.

Quái nhân cười lạnh nói:

- Nếu người muốn tự làm khổ mình thì ta cũng vui lòng thành toàn cho.

Lời nói khích đủ làm tượng đá phải nổi giận như vậy thì Lữ Dao Hồng làm sao nhịn nổi, làn da lúc nào cũng hồng hào của mục bỗng tái hẳn đi, Tống Thiên Hành cười nhạt khích thêm:

- Thôi bỏ đi, tranh chấp làm gì. Chỉ sợ cái hư danh thái thượng môn chủ của người không giữ nổi nữa.

Lữ Dao Hồng tím mặt hét lớn:

- Tống Thiên Hành, người nói ai hư danh?

Tống Thiên Hành cười chọc tức:

- Đương nhiên là người.

Hắc y quái nhân cũng chen lời:

- Không lẽ quyền lực của người qua được Vạn Sự Thông?

Nhắc đến Vạn Sự Thông, Lữ Dao Hồng như quả bóng xì hơi, thở dài một tiếng rồi im lặng như gặp phải điều phiền muộn lớn nhất trong đời.

Không phải sao? Từ khi mục lập nên Thống Nhất môn đến giờ, các cao thủ Hắc Bạch hướng đạo đều tập trung về một mối, kể cả những người như Hồng Lệnh Hàm, Kim Đại Kỳ, danh liệt thập đại cao nhân cũng phải phụng phục dưới gối, có thể nói mục đã thành công lớn, ngôi vị bá chủ nắm chắc trong tay.

Nhưng một Tống Thiên Hành cứng đầu cứng cổ lúc nào cũng ra mặt chống đối đã làm mục phải nhức đầu, giờ tự dừng lại xuất hiện thêm một Vạn Sự Thông, tệ hơn nữa hẳn nghiễm nhiên trở thành chúa tể bắt mục phải phục tùng vô điều kiện.

Việc như vậy nhắc đến mục không nẫu ruột sao được.

Tống Thiên Hành mới nhếch môi cười nhẹ, Lữ Dao Hồng đã nghiến răng cắn hận nói:

- Đó là việc riêng của bản môn, không cần người xía vào.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Ta cũng không hơi sức đâu đi xía vào việc của các người, giờ xin hỏi người có đủ gan giao đấu với vị bằng hữu của ta hay không?

Lữ Dao Hồng biết rõ Tống Thiên Hành có ý muốn hạ nhục mục giữa quần hào, nhưng trong tình cảnh này mục không cách lựa chọn nào khác, hơn nữa lúc này trong khi giao đấu với Liễu Trần sư thái mục cũng đã nhìn thoáng qua thân thủ của quái nhân, mục đã có cảm giác như rất quen thuộc.

Để chứng thực nghi vấn trong lòng, mục làm như trúng kế khích tướng của đối phương, đánh liều cười lạnh nói:

- Lữ Dao Hồng này xưa rày chưa biết nói hai chữ “không dám”.

Dứt lời đã phi thân như ảo ảnh xuất công liên tiếp ba chiêu về phía hắc y quái nhân.

Hắc y quái nhân nhẹ nhàng hoá giải ba thế công của đối phương đồng thời cười lạnh mỉa mai:

- Võ công ăn cắp của người quả không ra gì.

Lữ Dao Hồng đỏ mặt quát lớn:

- Cuồng đồ, tiếp thêm ba chưởng nữa.

Thân hình của hắc y quái nhân bỗng dừng như tan loãng vào bóng đêm, ba chiêu tấn công như sấm sét của Lữ Dao Hồng đánh vào khoảng không.

Hắc y quái nhân đứng an nhàn ngoài tầm chưởng lực của Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Thôi đủ rồi, không cần phải bêu xấu nhau nữa. Người thử tiếp ta một chưởng xem sao?

Dứt lời hữu chưởng phát nhẹ, một chiêu cực kỳ tầm thường Bác vân kiến nhật đánh trả Lữ Dao Hồng.

Lữ Dao Hồng thấy đối phương có vẻ khinh thị, nổi giận quát:

- Thất phu ...

Nhưng mục chưa nói trọn câu mắng bỗng cảm thấy kinh phong cuốn tới như vũ bão, không ngờ lại được mục lui luôn ba bốn bước mới trụ vững thân hình, mấy tiếng soạt soạt nho nhỏ vang lên, ống tay áo rộng bị thủng luôn ba lỗ.

Lữ Dao Hồng tái mặt run giọng:

- Ngườingười làLý Phùng Xuân?

Lý Phùng Xuân là tục danh của Thanh Hư thượng nhân, một trong Vũ nội song tiên.

Lúc này một chiêu cực kỳ bình thường của hắc y quái nhân nhưng bao hàm thứ chưởng lực thượng thừa Vô thanh chưởng của Thanh Hư thượng nhân, đồng thời trong chưởng lại bao hàm Vạn ứng vô thanh chỉ xuyên thủng ống tay áo của Lữ Dao Hồng. Với công lực và thủ pháp cao diệu dường đó đương kim võ lâm sợ không có người thứ hai.

Trên thực tế, toàn thể những người hiện diện không chỉ riêng một mình Lữ Dao Hồng có ý nghĩ như vậy, cả Cổ Song Thành, Liễu Trần sư thái, Lý Tứ Nương những người trước kia có một đoạn ân tình với Lý Phùng Xuân đều đồng một ý nghĩ.

Nào ngờ hắc y quái nhân sau một lúc kích động, cất giọng bình tĩnh nói:

- Lý tiên bối thân tiên ngọc cốt, có đâu đi động thủ với hạng như người?

Tống Thiên Hành cũng trầm giọng nói:

- Danh huý của gia sư người không được phép gọi bừa như vậy.

Không biết trong lòng Lữ Dao Hồng điều gì đang diễn ra, bỗng mục như điên đại vung tay hét lớn:

- Hừ tên của hắc ta muốn gọi thì gọi. Lý Phùng Xuân! Lý Phùng Xuân! Người là nam nhân ngu ngốc nhất

- Câm miệng.

Tiếng quát hầu như được phát ra cùng từ miệng Tống Thiên Hành và hắc y quái nhân.

Hắc y quái nhân lừng lững như thiên thần tiến lên ba bước trở mặt Lữ Dao Hồng:

- Lữ Dao Hồng, đêm nay ta không có ý nặng tay với ngươi. Ngươi đừng làm ta phải đổi ý.

Kể cũng lạ, một người từng nhất hô bá ứng như Lữ Dao Hồng bỗng trở nên yếu đuối rụt rè trước thần oai của hắc y quái nhân, mặt mày bầm tím tiếng không ai nghe rõ rồi cúi đầu im lặng.

Liễu Trần sư thái niệm Phật hiệu lên tiếng:

- Nghiệt chướng, ngươi còn chưa chịu ăn năn hối đầu hướng thiện?

Tống Thiên Hành cũng lên tiếng:

- Lữ Dao Hồng, để một mình Công Dã Tử Đô lại, toàn thể các người có thể rút lui.

Lữ Dao Hồng lẩm bẩm:

- Phải, ta còn ở đây làm chi

Rồi bỗng như sức nhớ điều gì mặt mày ngẩng lên nói:

- Sao? người muốn giữ Công Dã Tử Đô lại à?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Không sai. Ta già hán làm con tin trao đổi Từ đại hiệp.

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Vô dụng thôi, chức môn chủ của hán chẳng qua là hư danh, không có hán có thể lập người khác.

Bỗng mặt nghiêng răng cắn hận nói:

- Người đã biết chức Thái thượng môn chủ của ta cũng chỉ là hư danh thì một mình ta làm sao mà tác chủ được?

Tống Thiên Hành chau mày nói:

- Nói vậy chỉ có Vạn Sự Thông mới có thể tác chủ?

Lữ Dao Hồng gật đầu khiêu khích:

- Không sai, người có gan thì cứ tìm hán mà đòi người.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Người tưởng ta không dám tìm hán à?

Lữ Dao Hồng chỉ nhếch môi cười nhẹ không đáp lời.

Tống Thiên Hành quay sang hắc y quái nhân:

- Tôn ý lão huynh thế nào?

Hắc y nhân hơi trầm tư nói:

- Theo ngụ ý của ta đã làm ơn thì làm ơn cho trót, tha cho chúng một lần ...

Tống Thiên Hành chừng như không đẹp ý nói:

- Nhưng làm như vậy thì dễ dàng cho chúng quá.

Tống Thiên Hành vừa dứt lời đã thấy bóng người thấp thoáng, Bắc Mạc thần điều Kim Đại Kỳ soái lĩnh bốn lão nhân đáp xuống quảng trường.

Lữ Dao Hồng như an tâm hơn khi thấy đột nhiên tăng viện thêm năm tay cao thủ, lạnh lùng nói:

- Lữ Dao Hồng này chưa chắc đã chấp nhận thịnh tình của các người.

Ý nói khi cần thiết có thể tái chiến cũng không ngại.

Kim Đại Kỳ bước tới trước mặt Lữ Dao Hồng gương cười nói:

- Thật đáng thẹn, lão phu không giữ nổi chân lão tặc ni.

Thì ra năm tay cao thủ này là do Lữ Dao Hồng phái đi cầm chân Liễu Trần sư thái.

Kim Đại Kỳ chưa dứt lời, hắc y quái nhân đã lạnh lùng nói:

- Kim Đại Kỳ, già đầu rồi còn ăn nói hồ đồ, đáng ăn bạt tai!

Lời xuất, thân động, nhanh như ánh chớp hắc y quái nhân đã đứng sừng sững trước mặt Kim Đại Kỳ.

Thân thủ cao cỡ Kim Đại Kỳ cũng không kịp tránh né, cũng không kịp kháng cự, lãnh luôn hai cái tát nẩy lửa.

Sự việc xảy ra không những khiến quần tà ai nấy đều xám mặt mà đến cả hàng tiền bối như Cổ Song Thành, Lý Tứ Nương, Đỗ Thiếu Khang cũng không khỏi lạnh người.

Chỉ có tên tiểu tử quỷ là khoái chí vỗ tay cười lớn:

- Hay! Hay quá!

Nói xong hai tay ôm chiếc hồ lô dốc ngược uống ừng ực một hơi dài.

Tống Thiên Hành nhìn Lữ Dao Hồng cười nhẹ nói:

- Theo ngu ý của tại hạ, các người nên thức thời rút lui sớm thì hơn.

Lữ Dao Hồng gương mặt lúc trắng lúc xanh, chưa kịp phản ứng, hắc y quái nhân đã cười nhẹ nói:

- Quân tử phục thù mười năm chưa muộn, các người còn chưa chịu rút lui không lẽ đợi Vân bảo chủ thiết lễ tống hành?

Lữ Dao Hồng nghiêng răng nói:

- Được rồi, người đã nói vậy thì ta lập tức rút lui, món nợ này

Nhìn Tống Thiên Hành tiếp:

- Tống Thiên Hành, bằng hữu của người đã không có danh hiệu ta không thể phát thiệp mời, nhưng mong rằng trong ngày bản môn khai đàn đại điển cả hai người đều đến dự để ta thanh toán món nợ đêm nay.

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Được. Một lời làm chắc.

Lữ Dao Hồng phát tay, quát:

- Rút lui.

Đám lâu la của Nhất Thống môn rùng rùng kéo đi, Lữ Dao Hồng cũng tung người biến mất trong bóng đêm.

Hắc y quái nhân nói với theo:

- Lữ Dao Hồng, nhắn lời tới Vạn Sự Thông, trong vòng một tháng nữa Tổng đại hiệp sẽ đích thân tìm hấn đòi người ...

Thoáng chốc nhân thủ của Nhất Thống đã rút đi sạch sẽ kể cả số bị thương chỉ còn lại ngổn ngang gần trăm xác chết với vài chục mạng bị vây hãm trong kỳ môn trận. Nhân thủ của Kim Thang bảo cũng bị thương vong tới năm bảy chục mạng, hơn chục gian tịnh xá bị phá huỷ.

Giông bão đã qua, Vân Thiết Thành không kịp sai người thu dọn chiến trường vội chạy tới nắm tay Tống Thiên Hành, kích động nói:

- Lão đệ, may mà người về kịp

Nhìn sang hắc y quái nhân tiếp:

- Còn vị kỳ nhân này là ai, lão đệ mau giới thiệu với mọi người.

Quần hùng nhao nhao phụ hoạ:

- Phải rồi, địch đã đi hết, mau hiển lộ diện mục cho mọi người chiêm ngưỡng...

Lý Tứ Nương thở dài:

- Tiểu tử, lão thân xưa rày chưa hề biết phục người, cả lão hoà thượng sư phụ người cũng không ngoại lệ, nhưng vị bằng hữu của người thật khác, ta khâm phục lắm lắm, người mau giới thiệu đi.

Tống Thiên Hành cười gượng nói:

- Lý tiên bối, Thiết lão, chư vị, vị bằng hữu này thật ra cũng là người quen, nhưng vì nguyên nhân đặc biệt không thể tiết lộ thân thế, đồng thời vì có việc cần kíp nên lập tức phải ra đi, vậy nên mong chư vị lượng thứ, Thiên Hành không thể giới thiệu.

Lý Tứ Nương động thiết quài xuống đất, nói:

- Làm gì có chuyện như vậy?

Hắc y quái nhân gượng cười nói:

- Lý tiên bối, xin lượng thứ, văn bối sẽ ra mặt vào một ngày gần đây.

Quay sang Tống Thiên Hành:

- Huynh đệ, phiền tiễn tại hạ một đoạn đường.

Dứt lời hấn đã tung người biến nhanh.

- Tống Thiên Hành cũng vội phóng người đuổi theo.

Công phu chừng ăn hết bữa cơm Tống Thiên Hành mới trở lại tịnh xá của chàng trong thính đào hiên. Lý Tứ Nương, Cổ Song Thành, Liễu Trần sư thái, Đỗ Thiếu Khang, Thạch Vô Hậu, cả Vân Thiết Thành cùng Hồ nhi, tiểu tửu quỷ đều đang nóng lòng chờ chàng trở lại.

Tống Thiên Hành vừa bước vào khách sảnh, Lý Tứ Nương đã hất đầu hỏi:

- Tiểu tử, tên bịt mặt đó là ai mà sao người không chịu tiết lộ?

Tống Thiên Hành gượng cười, đưa mắt nhìn mọi người, nói:

- Lý bà bà, chuyện này nói ra dài dòng lắm, chờ lát nữa văn bối sẽ kể rõ.

Nhìn Đỗ Thiếu Khang chàng tiếp lời:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì vị tiên bối này là Tuý di lạc Đỗ tiên bối.

Đỗ Thiếu Khang cười ha hả đáp:

- Không sai, lão tử quả chính là Đỗ Thiếu Khang.

Tống Thiên Hành khom mình thi lễ:

- Văn bối Tống Thiên Hành tham kiến Đỗ tiên bối.

Đỗ Thiếu Khang xua tay:

- Khỏi! Khỏi! Khỏi! lão tử quả không khoái món này.

Miệng nói không khoái món này nhưng lão vẫn đứng dậy, quay đầu quát gọi đồ đệ:

- Tiểu tử quả. Ngày thường người cứ nằng nặc đòi gặp bằng được Tống đại ca, giờ sao không chịu đến làm lễ?

Tiểu tử quả dạ lớn, vội vàng chạy đến khom mình thi lễ:

- Tiểu tử quả Hồ Bình tham kiến Tống đại ca.

Tiểu tử quả Hồ Bình năm nay mười sáu tuổi, lớn hơn Hồ Nhi một tuổi. Hắn tuy ăn nói ba xếu ba xáo nhưng ngoại mạo tuấn tú vô cùng, trông rất ra dáng thư sinh, tính tình chính trực, ghét ác như thú, không phải có rượu vạn sự tức như sư phụ, bởi vậy trong chốc lát hắn và Hồ Nhi đã trở nên thân thiết rồi.

Tống Thiên Hành nhìn Hồ Bình thăm nghĩ:

“Nghe khẩu khí của lão tử quả thì hình như chuyến đi này là để làm thoả mãn lòng hiếu kỳ của đồ đệ, xem ra lão hành động cũng bị đồ đệ ảnh hưởng không nhỏ”.

Tống Thiên Hành ngoài mặt tươi cười nói:

- Không dám. Không dám. Hồ lão đệ, mời ngồi.

Quay sang Đỗ Thiếu Khang:

- Danh sư xuất cao đồ, Hồ lão đệ chắc đã được Đỗ lão tiên bối tận truyền tuyệt học rồi?

Đỗ Thiếu Khang cười lớn:

- Những cái khác ta không dám nói, chứ phần uống rượu thì có thể tạm được rồi.

Hồ Bình mỉm cười nói:

- Tống đại ca, nghe đồn Tống đại ca là đương kim vô lâm đệ nhất cao thủ trong lớp trẻ. Đáng tiếc tối hôm qua chưa thấy Tống đại ca biểu diễn thần uy ...

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Hồ lão đệ, truyền ngôn thường không đúng sự thực.

Lý Tứ Nương nóng nảy nói:

- Tiểu tử, dẹp mấy chuyện tầm phào lại, nói đến việc chính đi.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Bà bà, Thiên Hành nói đây.

Sắc mặt chàng trở nên nghiêm trang:

- Nguyên Thiên Hành định bảo mật, nhưng những người có mặt tại đây đều là người nhà, nói ra cũng không sao.

Lý Tứ Nương ngắt lời:

- Khỏi, không cần rào trước đón sau, cứ nói đại ra đi.

Tống Thiên Hành cố nhịn cười nói:

- Thiên Hành tuân lệnh! Chẳng nói giấu chư vị, người đó chính là Thiên Hành.

Chàng vừa dứt lời mọi người đồng ồ lên kinh ngạc.

Lý Tứ Nương:

- Là người? Vậy người là người lúc nãy là ai?

Là Vũ Văn Ngao.

Mọi người lại ồ lên một tiếng nữa, Tống Thiên Hành chậm rãi nói tiếp:

- Khi Thiên Hành hú lên một tiếng báo hiệu, không lâu sau đã về tới nơi, nhưng vì tình hình lúc ấy chưa nghiêm trọng lắm, nên Thiên Hành bí mật gọi Văn Vũ đại hiệp ra, thay đổi dung mạo xong mới xuất hiện đương trường.

Hồ Bình nhảy cẫ lên reo:

- Hay quá. Thì ra người hiển lộng thần oai vừa nãy là Tống đại ca.

Vân Thiết Thành thở dài:

- Thiên Hành lão đệ, diêu kế của người tuy che được mắt địch nhưng làm ta sợ đến chết đi được.

Lý Tứ Nương nhú mày hỏi tới:

- Nhưng tại sao người lại phải tỏ ra bí mật như vậy chứ?

Tống Thiên Hành nghiêm trang:

- Nguyên nhân là thế này ...

Tiếp đó chàng đem tình hình phía Kim Lăng từ đầu đến cuối thuật hết một lượt, đồng thời giải thích muốn che giấu việc công lực mình đột ngột tăng tiến nên cải trang để tiện đối phó với Vạn Sự Thông sau này.

Cổ Song Thành nhìn Tống Thiên Hành hỏi:

- Thiên Hành, người có định đi Lạc Dương?

- Tiểu diệt định đón Từ thái phu nhân về an trí Kim Thang bảo xong là lập tức khởi trình.

Cổ Song Thành hơi trầm tư:

- Vậy được, ta sẽ đi cùng với người.

Tống Thiên Hành mừng rỡ:

- Được sư cô dìu dắt thì còn gì bằng.

Lý Tứ Nương cười nhẹ:

- Chư vị đã lao khổ suốt đêm, ai cũng cần nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lời nói của mục nghe có vẻ khách sáo, kỳ thực lại là lệnh trực khách.

Đỗ Thiếu Khang lên tiếng:

- Ta chưa thấy mệt, có điều bà bà Vân bảo chủ hết rượu rồi.

Vân Thiết Thành cười lớn nói:

- Rượu hãy còn nhiều, Đỗ lão đi với tại hạ.

Lý Tứ Nương bật cười nói:

- Lão tửu quỷ này thật chỉ biết uống rượu mà thôi.

Đỗ Thiếu Khang nhướng đôi mắt lèm nhèm, nói:

- Lý đại tỷ nói ra là biết không phải trong nghề. Uống rượu chính ra là thứ hưởng thụ cao cấp nhất đó.

Mọi người kéo nhau đi hết, còn Lý Tứ Nương vẫn đứng sững ngó Tống Thiên Hành, một lát sau mục nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử, lúc này ngươi kể việc bị trúng mai phục rồi thoát hiểm dưới Minh Hiếu lăng, không những ý tứ hàm hồ mà lời nói dường như còn có điều ẩn giấu.

Mục già này quả là ghê gớm, hỏi như vậy hoá ra làm khó người ta, tình cảnh lúc đó làm sao mà kể rõ được?

Tống Thiên Hành lúng túng:

- Không cókhông có điều gì ...ẩn giấu cả.

Lý Tứ Nương hừ lạnh:

- Hạng nguy trá như Vạn Sự Thông ta không tin hẳn chỉ nhốt hai người vào lồng sắt rồi thôi.

Người ta nói gừng càng già càng cay quả không sai chút nào.

Tống Thiên Hành đỏ mặt càng ấp úng tợn:

- Lý bà bà, văn bốisự tình không đến nỗi nghiêm trọng.

Lý Tứ Nương thở dài:

- Chỉ mong như vậy, giờ thì ngươi kể rõ từng chi tiết ta nghe.

Dưới ánh mắt sắc lạnh soi mói của Lý Tứ Nương, Tống Thiên Hành không còn cách nào hơn đành phải đem hết sự tình diễn ra trong Minh Hiếu lăng kể lại một lượt.

Lý Tứ Nương nghe xong trầm giọng nói:

- Hừ, tiểu tử ngươi nói nghe dễ dàng quá, việc đến như vậy mà còn nói là không nghiêm trọng. Người nói đi, tấm thân trinh bạch của một thiếu nữ thì người nào mới được quyền nhìn?

Tống Thiên Hành nghe nói chết điếng trong lòng:

- Bà bà, trong sách có câu “Ngộ biến tòng quyền”, tác dạ của Thiên Hành có quý thần chứng dám

Sắc mặt Lý Tứ Nương dịu đi đôi chút:

- Việc này đương nhiên không thể trách người, nhưng nếu tên tiểu tử Từ Quân Lượng quả có nỗi khổ không thể nói ra làm hảo sự của Tranh nhi nhờ nhàn thì người cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Tống Thiên Hành nghe lời ngụ ý sâu xa, không khỏi hãi thâm, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh nói:

- Việc này xin bà bà cứ yên tâm, chuyện này Thiên Hành quyết đi Lạc Dương gặp Lượng huynh, thế nào cũng hỏi cho rõ trắng đen.

Lý Tứ Nương:

- Ta cũng đi, nếu hấn trả lời không đến đầu đến đuôi thì ta sẽ lột da hấn, cả lão sự phụ mũi trâu của hấn ta cũng không tha.

Tống Thiên Hành chỉ còn biết nhẹ thở dài im lặng.

Lý Tứ Nương chợt buồn lặng hấn:

- Thiên Hành, người cũng biết rồi, tình cảnh của Tranh nhi cực kỳ thương cảm. Còn ta, trên đời này chỉ có hấn có thể gọi là thân nhân, ta làm sao để hấn phải chịu khổ hơn nữa trên tình trường?

Tống Thiên Hành bất giác thâm nghĩ:

“Mụ già này diện xú tâm từ, chỉ mấy lời như vậy đủ thấy tình cảm của mụ đối với Nam Cung Tranh thâm hậu nhường nào”

Ngoài miệng chàng cung kính đáp lời:

- Bà bà yên tâm, Thiên Hành xin tận sở năng, giúp nhị vị hoàn thành tâm nguyện.

Lý Tứ Nương mắt sáng lên nói:

- Được lắm. Mong rằng người đừng quên lời nói hôm nay.

Tống Thiên Hành biết Lý Tứ Nương cố ý hiểu sai lời nói của chàng nhưng lời đã nói ra làm sao lấy lại được.

Lý Tứ Nương dịu giọng:

- Được rồi, người về phòng nghỉ đi.

Về đến thư phòng đã thấy Vân Thiết Thành ngồi thừ ra đó chờ chàng. Vấn đề Vân Thiết Thành quan tâm hàng đầu hiện giờ dĩ nhiên là hảo sự giữa ái nữ lão và Tống Thiên Hành xem tiến độ đã đến đâu. Sau một hồi chuyện vãn, nỗi lòng canh cánh bấy lâu hoàn toàn biến mất.

Xế chiều hôm đó, Thạch Vô Kỵ, Chu Chấn Bang, Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh mọi người về đến Kim Trang bảo.

Ngày hôm sau nữa, Tống Thiên Hành soái lĩnh Chu Chấn Bang cùng bốn tên ngân y kiếm sỹ đi Kim Lăng đón Từ mẫu về Kim Thang bảo.

Năm ngày sau, Tống Thiên Hành cùng mọi người họp bàn hậu sự, kết quả huynh đệ Thạch Vô Kỵ, Đỗ Thiếu Khang, Liễu Trần sư thái ở tại toạ trấn Kim Thang bảo. Phần

chàng cùng Cổ Song Thành, Vân Trung Phụng, Cung Nam Tranh, Chu Chấn Bang, Hồ Bình lên đường, nhắm Lạc Dương tiến phát.

Mấy ngày qua, Hồ Bình đã được Tống Thiên Hành chỉ điểm thêm ít tuyệt nghệ.

Trong chuyến đi này, Chu Chấn Bang cùng Hồ Bình đảm nhận nhiệm vụ tiền trạm, chiều tối hôm ấy, cả đoàn đã tiến vào Tín Dương thành.

Hồ Bình mắt say lèm nhèm tiến ra đón đưng phải Tống Thiên Hành, hấn đã lớn tiếng nói:

Tống đại ca, Chu lão đã bao cả một khu biệt viện trong ngôi nhà khách điểm to nhất ở đây, nhưng tiểu tử quỷ một mình đặt một phòng nhỏ ở phía trước.

Cặp mắt hấn vụt láo liêng, hạ giọng vẻ bí mật:

Tống đại ca, các vị đi trước đi. Tiểu đệ cùng Chu lão làm như không quen biết nhau. Tạm biệt. Chu lão đang chờ các vị ở Cát Tinh khách điểm.

Tống Thiên Hành biết hấn đã phát hiện ra điều bất thường nên dùng phép truyền âm nói với theo:

- Lão đệ, người nên cẩn thận mới được.

Hồ Bình loạng choạng bước đi, không quay đầu lại nhưng làm như vô tình y gật đầu mấy cái tỏ ý đã hiểu rồi.

Khi mọi người khuất mình sau cửa khách điểm, bộ pháp của Hồ Bình đột ngột trở nên nhanh nhẹn khác thường, quẹo nhanh mấy khúc quanh, đến khi lọt vào một hẻm cụt, y mới thở dài nhẹ nhõm chậm rãi bước đi.

Nguyên ở cuối con hẻm có một trung niên văn sỹ đi trước, nhưng vì hẻm cụt nên hấn quay đầu trở ra.

Hồ Bình hình như đã có chủ đích, chờ trung niên văn sỹ đi qua hấn cũng quay đầu theo sau, cứ giữ khoảng cách chừng ba trượng.

Tín Dương tuy tiếng là một trấn thành nhưng chẳng qua chỉ là một tiểu sơn trấn, sau vài ba khúc quanh đã lọt ra ngoài thành. Trung niên văn sỹ cầm cúi bước, đột nhiên hấn quay người lại cất giọng lạnh như băng nói:

- Tiểu quỷ, người đi theo ta như âm hồn bất tán là có ý gì?

Hồ Bình cười nhạt:

- Các hạ thật biết nói chơi, đạo quan ai ai cũng có thể dùng sao lại nói ta đi theo người?

Hồ Bình nói xong dốc hồ lô nốc ừng ực. Trung niên văn sỹ lạnh lùng:

- Đừng giỡn chơi nữa, anh bạn nhỏ, tại sao người lại đi theo ta?

Hồ Bình đưa tay áo quệt miệng, nhe răng cười nói:

- Các hạ sao lại nổi nóng mau vậy? Lúc trưa người đi theo ta không biết bao nhiêu ta có nói gì đâu?

Lúc này màn đêm đã bắt đầu buông xuống, xung quanh vắng lặng không một bóng người. Trung niên văn sỹ quét mắt nhìn xung quanh, nét mặt thoáng hiện vẻ tà ác, Hồ Bình mỉm cười lẩm bẩm:

- Nếu muốn giết người diệt khẩu thì nơi đây là thích hợp nhất rồi ...

Trung niên văn sỹ thấy đối phương nói đúng tim đen của mình, định ra tay ngay nhưng vì còn ngại bọn Tống Thiên Hành trong thành, nên đổi ý, giả giọng khiêu khích:

- Tiểu tử, người có gan thì theo ta đi tiếp.

Hồ Bình cười lạnh nói:

- Không phải thiếu gia gan nhỏ, nhưng vì không rảnh để đi theo người ...

Trung niên văn sỹ cười nhẹ:

- Không rảnh thì lão gia người đi đây.

Dứt lời quay người bước gấp.

Hồ Bình quát lớn:

- Đứng lại!

Gã trung niên không những không dừng bước mà còn gia tăng cước lực.

Hồ Bình cười gằn nói:

- Thất phu, người có thể đi được hơn trăm bước thì chữ Hồ của thiếu gia viết lộn đầu xuống đất.

Trung niên văn sỹ không quay đầu lại, vừa bước gấp vừa nói:

- Tiểu tạp chủng, người dám cùng lão gia ...

Gã chưa dứt lời, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, kinh hồn vì thân thủ đối phương, gã co giò phóng xéo về phía hữu ba trượng.

Ứng biến của gã văn sỹ có thể nói là không chậm, nhưng gã không đánh giá đúng mức thằng bé miệng còn hôi sữa kia nên ... bóp một tiếng, má gã nóng rát, sao trời rơi rụng như mưa trước mặt, loạng choạng bước xéo mấy bước gã mới gượng lại được.

Tiểu tử quý Hồ Bình chấp tay sau lưng đứng an nhàn trước mặt gã, cười nhạt nói:

- Thế nào? Chưa đi được sáu mươi bước phải không?

Gã trung niên văn sỹ một bên má sưng húp, trong đôi mắt gằn như đứng trông của gã vẫn ánh lên tia kinh dị, dường như gã không tin một tên quý con kia xuất thủ đánh gã.

Hồ Bình cười nhẹ nói:

- Sự thể đã đến nước này, đừng hòng giả trò quý ra nữa, muốn khỏi chịu đau thì phải sự thực trả lời ta mấy câu hỏi.

Trung niên văn sỹ:

- Người muốn hỏi gì?

Hồ Bình:

- Chẳng hạn như thủ lĩnh của các người là ai? Mục đích chuyến này là gì?

Trung niên văn sỹ giận dữ:

- Giữa ta và người không ai phạm đến ai, người hỏi những việc ấy làm gì?

Hồ Bình lạnh lùng:

- Sao người biết không ai phạm đến ai? Lúc này người không thấy ta nói chuyện với ai sao?

Hồ Bình đang còn huyền thuyên bỗng trung niên văn sỹ cất lên tiếng hú dài cao vút...

Hồ Bình trầm mặt:

- Thất phu muốn chết ...

Hắn xuất thủ như điện, điểm luôn mấy cái, đá văn sỹ té nhào xuống đất, tiếng hú cũng bị đứt ngang giữa chừng.

Mặc dù vậy tiếng hú của hắn cũng đã đánh động đồng bọn, có tiếng hú đáp lại xa xa, tiếp theo là bóng người nhấp nhô phóng như bay về phía Hồ Bình.

Tiểu tửu quỷ thấy động có hơi ngán, nhưng nơi đây trống trải chẳng có chỗ ẩn thân, hơn nữa nhìn thân thủ của đối phương rất tầm thường. Hắn là ngựa non đâu biết sợ hổ, sẵn đây muốn thử xem mấy chiêu thần kỳ của Tống Thiên Hành chỉ điểm xem uy lực đến mức nào.

Đối phương có năm người, nhanh như chớp dừng trước mặt Hồ Bình, một gã mặt đỏ như tổ ong quát hỏi:

- Tiểu tử, đồng bọn của người đâu?

Hồ Bình chỉ gã trung niên văn sỹ nói:

- Đồng bọn của người nằm đây

- Tiểu tử hỗn xược ...

Hồ Bình cười lạnh:

- Không tin người cứ thử xem. Để tiết liệm thời gian cả năm người cứ việc nhào vô.

Gã vẫn không tin đồng bọn bị Hồ Bình giết chết, quay sang một tên bên cạnh nói:

- Giang Minh, người bắt tên tiểu tử cho ta.

Gã hán tử dạ một tiếng, phóng người lên cao, một chiêu Thượng ứng bác thố, song trao chụp xuống đầu Hồ Bình.

Hồ Bình quát lớn thị oai:

- Trở về!

Song chưởng nhanh như chớp đẩy ra, tên đại hán hự lên một tiếng tức tưởi, văng ngược về sau ba trượng té đánh phịch một tiếng, nằm yên bất động.

Hồ Bình xuất thủ nhanh nhẹn gọn gàng, sát thương đối phương rồi mà đồng bọn vẫn không nhìn ra hắn sử dụng thủ pháp gì.

Hồ Bình cười nhẹ:

- Sao? Tin chưa? Ta đã nói cả năm tên nhào vô, không chịu nghe, giờ chỉ còn bốn tên thôi đó.

Nói xong lại dốc ngược hồ lô nốc rượu ừng ực.

Gã đại hán mặt đỏ biến sắc quát:

- Tất cả xông lên.

Dứt lời gã rút đao xông tới, bốn tên chia bốn góc vây Hồ Bình vào giữa.

Hồ Bình khoái chí vỗ tay nói:

- Hay lắm. Thú lắm!

Lại nốc rượu.

Nhưng không phải để uống, hai tay bưng hồ lô, một vòi rượu bắn ra, hấn trụ người xoay một vòng.

Có tiếng kim khí kêu loảng xoảng, đã có ba tên ngã dài, cả cương đao trong tay cũng văng đâu mất. Chỉ còn mỗi đại hán mặt đỏ còn đứng vững, nhưng bộ mặt đỏ của hắn biến thành màu đất mất.

(hết cuốn bảy)